

„Срела сам га код Београђанке. Било је то негде у другој половини деведесетих, после студентских демонстрација. Излазио је из аутобуса. Знаш ме. Из атеистичке сам породице. Не идем у цркву. Не славим славу. Али сам, видевши га онако ситног, са оном огромном торбом, усред гомиле, добила неодољиву жељу да му приђем, пољубим га у руку и кажем 'благослови, оче'! Само су ме стид и смотаност на тренутак зауставили у том науму, а већ у следећем часу он се изгубио у београдској гужви. Али ћу тај тренутак памтити цео живот.“ Мислим да ова аутентична прича једне моје другарице, више говори о патријарху Павлу и односу народа према њему него стотине страна озбиљних студија и текстова.

Не рачунајући неколико срамних, али готово безначајних изузетака, Србија и Срби су се достојно опростили од свог патријарха, којег су волели, иако га углавном нису разумели. Крај његовог одра сви су некако постали бољи него што јесу. И грађани који су сатима стрпљиво чекали у километарским редовима да би му одали пошту. И програм националне телевизије који годинама уназад није био бољи, квалитетнији и занимљивији. И црквени великодостојници и окупљени политичари из свих садашњих и бивших „српских земаља“. Све „екселенције“ и „еминенције“. И са самртног одра, баш као и за живота, Павле је напросто зрачио светошћу и добротом и ту доброту некако заразно преносио на све око себе. И достојне и недостојне.

На пријем код Павла, његов благослов, утешну реч и савет могли су подједнако рачунати и осуђеници на смрт, интелектуалци, домаћи политичари и страни представници и посредници – при чему није увек било јасно ко је од њих већа штеточина, лупеж и криминалац.

Био је мученик већ самим тим што је био духовни пастир у ово тешко време овом и оваквом народу. Био је жртва и подвижник, већ стога што нас, све скупа, користољубиве политичаре, свадљиве владике и безбожни народ, није препустио самима себи и повукао се негде у манастирску и испосничку тишину

Био је мученик већ самим тим што је био духовни пастир у ово тешко време овом и оваквом народу. Био је жртва и подвижник, већ стога што нас, све скупа, користољубиве политичаре, свадљиве владике и безбожни народ, није препустио самима себи и повукао се негде у манастирску и испосничку тишину која му је највише одговарала и за којом је чезнуо. Био је велики јер је у времену свеопштег распадања и расцепа успео да зацели вишедеценијски „амерички“ раскол унутар СПЦ и практично неутралише пројект „Црногорске православне цркве“. Стиче се утисак да су његова доброта, побожност, благост и стрпљење били у стању да смекшају и најледеније срце. Пред крај Павлове владавине, односно његовог служења на српском патријаршијском престолу, појавили су се наговештаји да би чак и „македонски“ раскол могао бити успешно превазиђен.

Пише: Ђорђе Вукадиновић
четвртак, 15 новембар 2018 13:45

